

Doktor Faust.
(Narodna ^{pravljica} povest iz Hammurka).

Nekdaj je bil v Pragi zelo imeniten moir, Faust po imenu. Nekki dan se je sel spuehajati po gorah, kar razgleda lepega tica, ki je prav lepo pel. Doktor Faust (govori) reče: Ti ljudi tič, ko bi te pa jaz mogel vjeti. Tič mu pa odgovori: Doktor Faust, če hočejo jeur sam pridem k vam. Tič ga ~~zopet~~ vpraša: Kaj iščete gospod? Doktor odgovori: Iščem take zelišča, kteremu bi jih dal in bi koj odkravil. Tič se ^{spremeni v moira} odgovori: Ako se meni zapisete, vam jih bom pa jeur dal. Doktor mu odgovori: Jaz sem vam bom ne zapisal, če mi bodete storili, kar vam bom zapovedal, ~~in~~ pa mu je tudi storil, in sta naredila za sedem let. Samo dve reči mu ni hotel ^{mu} storiti, rekoč: Da bi sel k spove, ali in križevi pot amalal (tega) to ni hotel storiti, in mu je ne list naraj parajjal, ali doktor prevreten ga ni hotel vreti, Tič je bil tudi pri njemu kakor za strežnika. Za Po vraku ga je mu v Parizu pel, jal, pred njim delal čisto, za njim pa podiral. V Parizu je veliko čast radobil, ker je zelo imenit, nega gospoda odkravil, ker ga nobeden ni mo, gel odkrot, in naraj se je kopet po vraku pel, jal. Potem je pa v Pragi zopet spudi radovoljal. Moir Tič mu je tudi nanosil polno irbo denarja. Pot. No je bil radnji dan pred sedmerimi leti, je bil moir tič zelo ~~se~~ vesel, doktor pa je zelo žalosten v roko pod, pet na miho naslonjen. No je sedem let pretoklo, prijel, je ta moir se enega seboj, ter sta šla v njim, skoraj gotovo v pekel. Te dva moira sta bila hudica. In se dan dadansinji ne ostane nobena stevica, na tistem dimniku, v rnanje kaj se je se tem moirem spojilo.

Hromec Janek. II. v. Gyn. Krak.